

Lietuviškos Joninės Italijos kalnuose: kai bendrystė kuria magiją

Joninės - viena svarbiausių ir gražiausių lietuviškų vasaros švenčių, kurios švęsti lietuviai susiburia ne tik Lietuvoje, bet ir už jos ribų. Šiomet minėti Joninių Italijoje susitiko tautiečiai Venete ir Lacijuje. Veneto lietuvių bendruomenė šventei pasirinko energetiškai stiprią vietovę - Valli del Pasubio. Apie trisdešimt bendruomenės narių kalnų apsuptyje atliko įvairius ritualus su gintaro dulkėmis, dainavo sutartines ir puoselėjo kitas tradicijas. Savo išpūdžiais apie renginį ir asmenines sąsajas su Joninėmis pasidalino Veneto lietuvių bendruomenės pirmininkė Ramunė Kupšytė.

Beatričė Valiukevičiūtė | ITLIETUVIAI.LT

Pasirinkta energetiškai stipri vieta

Tradiciškai Joninės yra siejamos su vasaros saulėgrįža ir gamtos ciklu, tad nuo seniausių laikų švenčiamos gamtoje. Veneto regione Joninės švenčiamos maždaug nuo 2018-ųjų metų, kai susibūrė Italijos lietuvių bendruomenė. Kiekvienais metais stengiamasi atrasti įvairias regiono vietas, ieškoma skirtingų ir įdomių gamtos kampelių.

Valli del Pasubio vietovę supa aukšti kalnai, raminanti gamta, gilūs slėniai ir

įspūdingi takai, stipriai veikiantys žmonių emocinę bei fizinę būklę. Šiais metais pasirinkta viena iš gražiausių kalnuotų vietų, kuri, kaip teigia R. Kupšytė, yra energetiškai labai stipri.

Magiška energija buvo jaučiama visos šventės metu. Pašnekovė citavo kitą bendruomenės narę Ramunę Srugytę, kuri sako, kad apskritai Joninės yra energetiškai labai stiprus metas, kai visos žolės žaliausios, gėlės labiausiai kvepiančios, o energijos šaltinis – stipriausias. Visgi, pašnekovė tiki, kad pojūtis labiausiai priklauso nuo pačių žmonių.

„Kiekvieną kartą, kai susitinkame Joninėms, ta magija ir tas jausmo stiprumas galų gale ateina iš mūsų, ne iš kažko kito. Žinoma vieta buvo labai graži, ji tikrai padėjo sukurti dar gražesnę ir stipresnę energiją“, – sako R. Kupšytė.

Joninių šventė kalnuotame Veneto regione, birželio 21 d. | R. Kupšytės nuotr.

Šventės veiklos antrą kartą išgyventos sapnuose

Veneto bendruomenė nepamiršo svarbiausių Joninių šventės tradicijų. Buvo pinami vainikai, kūrenami laužai, daug dainuojama. Kalbėdama apie šių metų Joninių akimirkas, pašnekovė teigė, kad buvo daug gražių momentų, tačiau išskyrė du ypač įsiminusius:

„Pasiruošiau vieną Joninių sutartinę. Labai įdomu buvo, tarsi toks socialinis eksperimentas – kiek mes esame dainuojanti tauta ir ar tikrai tai priklauso nuo dainavimo gebėjimų. Lietuvių liaudies dainos turi tokį braižą, kad ją gali išmokti visi. Buvo įdomu, kiek tas liaudies dainos paprastumas iš tikrųjų tai leidžia. Ir tai pasitvirtino – ją tikrai labai greitai išmokome.“

Pašnekovė juokėsi, kad kitą dieną gavo žinutę iš vienos šventės dalyvės, apie naktį sapnuotą sapną, kuriame dainavo per Jonines išmoktą lietuvių liaudies sutartinę.

Su šypsena pašnekovė prisiminė ir kitą itin gražią veiklą – R. Srugytės sugalvotą ugnies ritualą dėkingumo dievams. Ritualo metu šventės dalyviai ant lapelių rašė tai, ko norėtų atsikratyti šiais metais ir juos degino. Trokšdami paleisti tai, ko turėti nenori – valėsi gintaro vandeniu. Tuo pačiu galvojo norus ir barstė gintaro dulkes į ugnį, prašydami dievų energijos jų išpildymui.

„Net jei gintaras nėra Joninių atributika, jis tinka visada, nes energetiškai yra labai stiprus. Gintaras – tarsi saulės veidrodis, jame labai daug saulės energijos, tad jį panaudoti buvo labai gerai šiam ritualui. Visam mūsų norų ir troškimų sustiprinimui“, – pasakoja gintaro parduotuvę turinti R. Kupšytė.

Tradicinės Joninių veiklos | R. Kupšytės nuotr.

Asmeninės sąsajos su Joninėmis

Kaip ir daugeliui lietuvių, R. Kupšytei Joninės yra viena svarbiausių ir gražiausių

vasaros švenčių. Pašnekovė dalijasi jai ypač svarbiomis asmeninėmis sąsajomis su šia švente – birželio 23 dieną jos mamos gimtadienis, o birželio 24 dieną – sūnaus.

Lietuvių liaudies pasaulėjautoje yra žinomas posakis, kad vaikas atsineša savo vardą. Taip nutiko su R. Kupšytės sūnaus gimimu.

„Mano sūnaus vardas – Jonas. Jis neturėjo gimti per Jonines, jis turėjo gimti liepos 6 dieną. Tačiau vardas jau buvo nuspręstas seniai. Visgi sūnus gimė birželio 24 dieną. Va čia yra magija“, – jautriu momentu dalijosi pašnekovė.

Veneto lietuvių bendruomenės pirmininkė R. Kupšytė su sūnumi Jonu | R. Kupšytės nuotr.

Grižimas prie šaknų

Pašnekovė sako, kad kai nuo gimtinės tave skiria tūkstančiai kilometrų, bet koks Lietuvos pajutimas ir jausmas yra stipresnis. Tuomet kalbos ir kultūros puoselėjimas tampa ypatingu ir dar svarbesniu.

„Man labai svarbu girdėti lietuvišką žodį, nes gyvenant itališkoje aplinkoje nuolat kalbame itališkai. Ir mūsų mąstymas yra persipynęs. Tuomet tas susibūrimas, grįžimas prie savo šaknų yra tarsi šventas. Dar svarbiau tai tapo, kai man gimė vaikas – aš labai noriu jam perduoti kalbą. Mes, Italijos lietuviai, labai branginame šiuos susitikimus, momentus kartu“, – atviravo R. Kupšytė.

Pašnekovė pripažįsta, kad Italijos lietuvių bendruomenė sudaro labai mažą Italijos gyventojų dalį. Visgi ji teigia, kad lietuvių tradicijų jaučiamą svarbą pavyksta perteikti italams, su kuriais bendraujama.

Tą patį savaitgalį Joninės buvo švenčiamos ir Lacijaus regione. Bendruomenės narė Jolita kartu su šeima svetingai priėmė Italijos lietuvius savuose namuose, taip Joninių šventei suteikdama dar daugiau jaukumo. Šventėje dalyvavo ir Lietuvos Respublikos ambasadorė Italijoje Dalia Kreivienė. Čia netrūko muzikos, šilumos ir gyvo bendrystės jausmo – tai dar kartą priminė, kad net būnant toli nuo Lietuvos, mūsų tautiečiai moka kurti artumą ir išsaugoti savo tradicijas.

Lacijaus lietuvių bendruomenė švenčia Jonines, birželio 21 d. | Lacijaus lietuvių bendruomenės nuotr.